

МЛАДЕЖКО ЧЕТИВО

ГОД. I.

МАЙ, 1924 год.

КН. V.

Малкиятъ слѣпецъ.

Отъ В. Г. Короленко.

I.

Еднажъ слѣпото момче Петрусъ седѣше самичко на баирчинката подъ рѣката. Слнцето захождаше, въ въздуха бѣше тихо, само мученето на добитъка, който се връщаше въ село, долиташе тукъ.

Момчето току-що престана да свири и се прострѣ на трѣвата, за да почине. За минута то се унесе; изведнажъ нѣкакви леки стѣпки го стреснаха отъ дрѣмката. Недоволно то се подигна на лакте и се вслуша. Стѣпките се спрѣха въ подножието на баирчинката. Този вървежъ не бѣше му познатъ.

— Момче! зачу то изведнажъ детски гласъ. — Не знаешъ ли; кой преди малко свирѣше тукъ?

Слѣпото момче мразѣше да му нарушаватъ усамотението. И затова то отговори на въпроса съ не особено любезенъ тонъ:

— Азъ свирѣхъ . . .

— Колко хубаво! — каза момичето.

Момчето мълчеше.

— Защо не си отивате? запита следъ това момчето, като разбра, че неканената гостенка продължава да стои на сжщото мѣсто.

— Защо ме пждишъ? запита момичето съ своя чистъ и простодушно-удивителенъ гласъ.

Този спокоенъ детски гласъ приятно действуваше на слуха на слѣпото; и все пакъ то отговори съ предишния тонъ:

— Мразя, кога нѣкой доближи до мене.

Момичето се засмѣ.

— Вижъ ти! . . . Нима цѣлата земя е твоя и ти можешъ да запретишъ нѣкому да ходи по нея?

— Мама е заповѣдала на всички: никой да не идва при мене.